

да угоди на бога, за да привлече къмъ себе неговото благоволеніе. Защото, който иска да бѣде на бога обичанъ той трѣбъ да остави свѣтовныте работы, и да сѣ предаде на бога отъ саматъ си младость. Но има много хора, които дѣматъ, какъ человекъ можн да угоди и на бога, и на сичките тѣлесны пожеланіа: но тѣи е лъжа. Самъ богъ дѣма: молтъ славъ другимъ не давамъ: защото азъ не обичамъ разделено сърце, и не мож да гледамъ безъ гнѣвъ, да иматъ смѣса свѣтовныте работы съ человекскатъ дѣша, за колто си пролахъ кръвтъ. За тѣи не е възможно да угодиме на бога, ако го обичаме съ половинъ сърце, а съ другатъ полвинъ да обичаме свѣтовныте работы. Каква полза ако правиме съ една ръкъ церковъ, а съ другъ ръкъ да събличаме сиромасите: и съ една ръкъ да даваме милостыня, а съ другатъ да гравиме? Каква полза да постигне сѣсъ стомахъ (сърце), а съ лзыкъ да идеме живы комшійте си? и съ хораты да бѣдеме сладки, а съ сърце лѣкави? Каквото дѣма премѣдрый Сирахъ: тешко на този человекъ, който ходи на два пѣтици, сирѣчь: на два ума. А Осія пророкъ дѣма: който има разделенно сърце, ще погина. Тѣи и ние ако искаме да бѣдеме на бога обични, трѣбъ да сѣ отречемъ отъ свѣтовныте работы, и да обичаме само бога: каквото рече христосъ: който иска да взрви подиръ мене, да сѣ отрече отъ себе си, сирѣчь: да сѣ остави отъ грѣховете, и отъ сичките тѣлесны кредителны сладости. И тѣхъ да остави не само съ дѣло (съ работа), но и сѣсъ мысль: защото, който е оставилъ една работъ съ дѣло, а съ ума а мысли сѣкога, той сѣ дѣма чи никакъ не а оставилъ. Много хора отиватъ съ тѣлото си въ мнѣстерь, а съ ума си сѣ сѣкога въ мѣръ (свѣта). Много има безъ жаны, а съ ума си сѣкой день сѣ осквернаватъ. И много оставатъ мѣръ, и отиватъ въ пѣстынатъ, а послѣ пакъ сѣ вращатъ въ мѣръ, като кѣче на своя влѣкочъ. Такъизи человекы прилчатъ на Лотовѣтъ жена: защото та макаръ да излѣзла отъ содомъ, но пакъ погина като чи была ко содомъ. Тѣи и оныа, които вѣгатъ отъ свѣта, а ума имъ остава въ свѣта, равно ще погинатъ, като чи сѣ были вынаги въ свѣта: защото тѣ мыслатъ чи сѣ свѣти и чисти съ тѣлото, а дѣшата имъ е мръсна и нечиста.

Единъ философъ, който имаше къщъ край морето, нѣкой день като ходелъ по морето, завари го страшна вѣра, колто щешн да го удави. И като сѣ избави не само сѣ закаръ да не ходи вече по морето, но и пенѣара на къщатъ си замаза, който бѣше сѣцю морето, да не го гледа вече. Тѣи и който остави тези свѣтъ, не само съ дѣло да остави свѣтовныте сладости, но и ума си да затвори да не ги мысли, за да не го привлекатъ злите мысли пакъ назадъ. И като почне животъ дѣховный, да не го свърши тѣлесно, както сѣ слѣчи на